

15
MIS

ΚΡΙΣΙΣ
ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΕΙΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΙΣΑ

ΕΝ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

τῆ 30 Μαρτίου 1908

ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΙΣΗΓΗΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Η. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1908

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

21

12

ΚΡΙΣΙΣ
ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΕΙΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΙΣΑ

ΕΝ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

τῆ 30 Μαρτίου 1908

ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΙΣΗΓΗΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1908

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

*Σεβασμιώτατε μητροπολίτα, φιλοπάτριδες συμπολίται,
φιλόμουσοι δέσποιναι και δεσποινίδες και εὐγενῆς τοῦ
Πανεπιστημίου νεολαία.*

Ἡ ἡμετέρα φυλὴ κατὰ τὸν ἄρτι λήξαντα αἰῶνα διεπράξατο δύο μεγάλα και τηλεφανῆ ἔργα, ἅπερ διεγείρουσιν ἀκραιφνῆ τὸν θαυμασμὸν ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους και ἅπερ ἔσονται τὰ ἀφθαρτα τῶν ἡμετέρων πατέρων τρόπαια και τὰ ἀείμνηστα τῆς φιλοπατρίας και τῆς συνέσεως τεκμήρια. Τὰ ἔθνοποια Ῥήγα τοῦ Φεραίου ἄσματα, τὸ σκῆπτρον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Λακωνίας, ἡ σύνεσις τοῦ στρατηγοῦ τῆς Πελοποννήσου, ἡ πολεμικὴ τοῦ Καραϊσκάκη ἐμπειρία, τὸ ἠρωϊκὸν τοῦ Παπαφλέσσα και τοῦ Μπότσαρη μένος, ἡ ἀπότης τοῦ Μιαούλη ἰταμότης, ὁ τυραννοκτόνος τοῦ Κανάρη πυρός, τὰ πλούτη τοῦ Κουντουριώτου, ἡ ἀφιλοκερδῆς τῶν πολεμιστῶν αὐτοθυσία και τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν αἴσθημα συνηνώθησαν, ὅπως τὰ δεσμὰ τῆς δουλοσύνης θραύσωσι και ἐλευθέρους ἡμᾶς και τοὺς ἡμετέρους ἐπιγόνους ἀναδείξωσιν.

Ἄλλὰ μόνον τὰ ὑπεράνθρωπα τῶν ἠρώων ἐκείνων ἔργα και ἡ κτῆσις τῆς ἐλευθερίας δὲν ἦσαν ἱκανά, ὅπως συμπήξωσιν ἔθνος, ἀναδείξωσι τοῦτο ἀσφαλὲς και ἀπόρθητον, εἰ μὴ ὀλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν γένος στρατηγοῦντος τοῦ Χίου Κοραῆ ἠγωνίζετο ἐπὶ ἓνα ὄλον αἰῶνα, ὅπως καθήρη και πλουτίση τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν. Ἡ γλωσσικὴ τοῦ Πλάτωνος ἀλουργίς και ἡ εὐανθῆς τοῦ Σοφοκλέους πορφύρα καταπεσοῦσαι ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς δουλοσύνης ἐμίανθησαν και μετεσηματίσθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις διεκρίνοντο τῶν ἐπαιτικῶν ῥακίων και τῶν βαρβαρικῶν ἀναξυρίδων. Αἱ λέξεις ἠκρωτηριάσθησαν οἰκτρῶς και ὁμοίαζον πρὸς ἐδέσματα, ἅπερ μὺς περιέφαγον, ξενικαὶ λέξεις κατερρύπαναν τὴν καθαρότητα τῆς γλώσσης και ἡ ὅλη

φρασεολογία αὐτῆς ἐταπεινώθη, ὡς ἐγένετο ταπεινὸς ὁ τῶν δούλων Ἑλλήνων βίος.

Ἐπειδὴ δ' ὅμως αἱ λέξεις καὶ αἱ φράσεις ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματος τῆς μητρὸς καὶ τῆς προμήτορος, ἐγίνοντο μὲν προσφιλεῖς καὶ ἔκρουον τὰς χορδὰς τῆς καρδίας, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ εἰκονίσωσιν ἐννοίας ὑψηλοτέρας τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν οὐδὲ νὰ ἀνέλθωσι μέχρι τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν, ἃς ἐδημιούργησεν ἡ τῶν ἡμετέρων προγόνων μεγαλοφυΐα. Οὕτως ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἡ ἐξαγγελίασα τοῖς ἀνθρώποις τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας καὶ τὰ θεόπνευστα τοῦ χριστιανισμοῦ εὐαγγέλια, ἡ γλῶσσα, ἡ ὑμνήσασα τοὺς ἥρωας τῆς Ἰλιάδος καὶ τοὺς νικητὰς τῆς Ὀλυμπίας, ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ ἐξάρασα τὴν διάνοιαν τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἀγωνισαμένων ναυτῶν διὰ τῆς Περσίδος τοῦ Αἰσχύλου καὶ κατακλήσασα τὰ ὄψα τῶν θαυμαστῶν τοῦ Περικλέους διὰ τῆς Ἀντιγόνης τοῦ ἀριστοτέχνου τραγικοῦ, ἡ γλῶσσα, λέγω, αὕτη, ἐταπεινώθη τοσοῦτον, ὅσον ἤρμοςεν εἰς τὰ στόματα δούλων. Ἡ Γιγαντομαχία τῶν πατέρων ἡμῶν ἀνεκλήσατο μὲν τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ μόνος ὁ ἡρωϊσμός δὲν δημιουργεῖ ἔθνη, οὐδὲ ποιεῖ ταῦτα ἀπόρθητα, οὐδ' ἐξαιρεῖ ταῦτα μέχρι τοῦ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου τῶν πολιτισμένων λαῶν, ἀλλ' ἡ γλῶσσα, ἣτις δὲν δημιουργεῖ μὲν ἰδέας, ἀλλὰ διὰ τῆς διαδόσεως τρέφει ταύτας καὶ ἀναπτύσσει. Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη γλώσσης ὑπερτέρας τῆς δουλικῆς καὶ ταύτην δὲν ὤκνησεν, ἵνα δημιουργήσῃ ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς διὰ τῶν ἐξοχωτέρων αὐτῆς διανοιῶν.

Τὴν γλῶσσαν ὅμως δημιουργοῦσι πολλοὶ αἰῶνες καὶ οὐχὶ ὀλίγοι δεκαετηρίδες. Αἱ δυσχέρειαι ἦσαν μὲν μεγάλαι καὶ δυσυπέρβλητοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπίκουροι οὔτε μικροὶ οὔτε ἀνεπαρκεῖς. Κατ' ἐξοχὴν ἡ Ἐκκλησία μετὰ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, τῶν τροπαρίων, τῶν κοντακίων, τῶν κανόνων καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἄσμάτων, οἱ Πατριάρχαι, οἱ μητροπολίται καὶ οἱ ἱερεῖς, τὰ σχολεῖα μετὰ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, οἵτινες εἶναι τὸ ἀκένωτον τῆς γλώσσης ταμεῖον, καὶ μετὰ τῶν διδασκάλων ἐμπνευσμένων ὑπὸ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος, οἱ πολιτικοὶ ῥήτορες ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, οἱ δικανικοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ῥήτορες ἐν ταῖς ὁμιλίαις, οἱ ἄλλοι ἐν τοῖς πολυωνύμοις συλλόγοις καὶ λέσχαις καί, καθ' ὅλου εἰπεῖν, σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐν ταῖς ποικίλαις αὐτοῦ σχέ-

σει συνεβάλετο πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ μεγάλου γλωσσικοῦ οἰκοδομήματος.

Τὰ μέγαρα ταῦτα δὲν εἶναι πλινθυφῆ, ὡς αἱ καλύβαι τῶν δούλων τῶν παρελθουσῶν γενεῶν, ἀλλ' ᾠκοδομήθησαν διὰ στύλβοντος Πεντελησίου μαρμάρου κατὰ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον τοῦ Κοραῆ, ὅστις ἐδίδαξεν ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους, ἵνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφομοιωῖμεν τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν πρὸς τὴν θείαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τὴν εὐπλαστον καὶ μελιχρὰν τοῦ Ξενοφῶντος. Κατὰ τὰ διδάγματα τοῦ ἔθναγοῦ Κοραῆ ἡ ἡμετέρα φυλὴ φιλοτίμως ἐργασαμένη ἐκάθηρε καὶ ἐπλούτισε τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ὑπάρχει οὔτε ὑψηλὴ ἰδέα, οὔτε λεπτὸν αἶσθημα, οὔτε ἐπινόημα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὅπερ δὲν ἐκδηλοῦται διὰ τῆς νεωτέρας ἡμῶν γλώσσης. Ἡ δ' ὄλη σύνθεσις τῶν λέξεων ἀποτελεῖ ἁρμονίαν τὰ ὧτα κηλοῦσαν καὶ καταγοητεύουσαν τὴν καρδίαν. Πάσας τὰς λέξεις ἐκλέγει εὐφώνους, λείας καὶ μαλακὰς καὶ ἀπεχθάνεται τὰς τραχείας καὶ ἀντιτύπους συλλαβὰς καὶ δύναται τις νὰ παραβάλλῃ πρὸς τὰ ὄψασματα τὰ ἔχοντα καλοὺς μίτους ἢ πρὸς τὰς γραφὰς τὰ ζωηρὰ χρώματα ἐχούσας. Ἄν δὲ κατὰ τι ἦναι ὑποδεεστέρα τῆς Ἀττικῆς τοῦ χρόνου προϊόντος καὶ κατὰ τοῦτο θέλει ἀφομοιωθῆ. Ὁμολογουμένως ὅμως διὰ τῆς ἀναλύσεως ἡ νεωτέρα ἡμῶν γλῶσσα ἐγένετο εὐληπιτοτέρα τῆς ἀρχαίας.

Διὰ τῆς ἀφομοιώσεως τῆς νεωτέρας πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοῶμεν τό τε εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ ἡμῶν βιβλία, νὰ εἰσερχώμεθα θαρραλέοι εἰς τοὺς ἀμυθήτους τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων θησαυροὺς καὶ νὰ ποιήσωμεν κτῆμα τὸν πολιτισμὸν ἐκεῖνον, ἔξ οὗ ἀπορρέει ὁ νεώτερος. Διὰ τῆς γλώσσης ταύτης καὶ διὰ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων κατέχομεν τὰ σκῆπτρα τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς καὶ οἱ ἡμέτεροι ὁμογενεῖς οἱ δι' ἱστορικὰς περιπετείας τὴν πάτριον γλῶσσαν ἀποβαλόντες κατ' ὀλίγον ἐπανέρχονται εἰς αὐτήν, διότι ὁμολογουμένως εἶναι ὑπερτέρα πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν περιοίκων λαῶν. Καὶ οἱ μὲν λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καταλείπουν τὴν Βουλγαρικὴν, τὴν Ἀρμενικὴν καὶ τὴν Τουρκικὴν, ἵνα ἐπανέλθωσι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐπανελθόντες πλουτίσωσι τὴν διάνοιαν αὐτῶν διὰ τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν. Οἱ δὲ τῆς Δύσεως λόγιοι μετ' εὐλαβείας φέρονται πρὸς ἡμᾶς, οἵτινες διὰ τῶν ἀρ-

ρήκτων τῆς γλώσσης δεσμῶν συνδεόμεθα μετὰ τῶν δημιουργῶν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐκ πάντων τούτων καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων, ἅπερ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ἡ γλῶσσα εἶναι τὸ ἀπόρρητον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ὑπάρξεως φρούριον καὶ ἡ ἀσφαλεστάτη τῆς κλυδωνιζομένης φυλῆς ἄγκυρα.

Τὸ ἑλληνικὸν γένος ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐδουλώθη ὑπὸ σκληρῶν καὶ βαρβάρων κατακτητῶν, ὡς τῶν Ῥωμαίων, τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ἐτόλμησαν, ἵνα διαλύσωσι καὶ φθείρωσι τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, ὅπερ ἐβουλήθησαν οἱ Ἑλληνες χυδαῖσται. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οἱ γνήσιοι τοῦ Μαλακᾶ ἀπόγονοι καὶ ἐνθουσιώδεις τοῦ Πτωχοπροδρόμου θαυμασταὶ διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις· εἰς δούλους ἀντεθνικῶν ἐνεργειῶν, εἰς ἀνισορρόπους καὶ εἰς ἀμαθεῖς. Ἡ πολυκέφαλος αὕτη Ὑδρα ἢ ἐν τοῖς τέλμασι τῆς χυδαιότητος διαιτωμένη ἐγείρει ἀλληλοδιαδόχως ἀπεχθεῖς κεφαλὰς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου.

Δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς οὐδὲ πολεμὸς ὀλεθριώτερος τοῦ ἡμετέρου γένους, ὅσον οἱ ὀλίγοι οὗτοι ἄνθρωποι, οἵτινες ἐβουλεύθησαν οὐχὶ μόνον ὅπως δουλώσωσι τὸ ἔθνος τὸ δημιουργήσαν τὴν ἐλευθερίαν, οὐχὶ μόνον ὅπως ἀποσπάσωσι χώρας, ὡς τὸ ἡμέτερον γένος οἰκεῖ χιλιετηρίδας, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀφανίσωσιν αὐτὸ πρόσρῖζον. Ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ δὲν ὑπάρχει τιμιώτερον τῆς ἐλευθερίας οὐδὲ φοβερώτερον τῆς δουλώσεως, καὶ ὅμως καὶ ταύτης εἶναι δεινότερον ἢ διάλυσις καὶ φθορὰ τῆς ἐθνικῆς γλώσσης. Διότι ταύτης διαλυθείσης καὶ φθαρείσης τὰ πάντα συναπόλλυνται. Οἱ χυδαῖσται εἶναι φοβερώτεροι καὶ τῶν κατακτητῶν, διότι οὐδεὶς τούτων ἔφθειρε τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, ἀλλὰ τοῦναντίον, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ἀραβες, ἢ μετήνεγκον τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν εἰς τὰς ἀτέρμονας αὐτῶν κτήσεις ἢ τὰ πνευματικὰ ἡμῶν ἔργα εἰς τὴν ἑαυτῶν γλῶσσαν μετέφρασαν. Καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τὸ Βρετανικὸν ἔθνος ἀνέλαβε τὴν προστασίαν τῶν Ἑπτὰ νήσων, ἀλλ' ἔδειξε σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Οἱ χυδαῖσται ὅμως ἄνευ πολέμου καὶ νίκης καὶ μόνον διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς κολακείας καὶ μόνον διὰ τῶν ὕβρεων τολμῶσι νὰ ἀφανίσωσι τὴν βασιλίδα τῶν γλωσσῶν. Ἄν ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, τὸ Ἑλληνικὸν γένος ἀπώλετο. Ἡ Ἑλλὰς διὰ λόγους ἱστορικοὺς δὲν ἔχει γεωγραφικὰ ὄρια προσηκόντως ὠχυρωμένα, ἀλλὰ φρουρεῖται ὑπὸ

τῶν ἐπάλλεων καὶ τῶν τηλεβόλων τῆς γλώσσης. Πᾶς πολίτης ἔχων τὴν ἔθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν εἶναι ἀγαθὸς στρατιώτης καὶ πυροβολητῆς βάλλον κατὰ τῶν πολεμίων τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἄλλ' ἄρα γε τοῦτ' αὐτὸ δὲν δύναται νὰ ποιήσῃ ἢ τῶν χυδαῖστων γλῶσσα; Βεβαίως οὐχί· διότι αὕτη εἶναι βόρβορος, εἰς ὃν ὁ εἰσερχόμενος δύναται νὰ μολυνθῇ καὶ δὲν εἶναι ἔπαλξις ἀποκρούουσα τὰς τῶν πολεμίων βολάς. Μόνον ἡ ἔθνικὴ ἡμῶν γλῶσσα ἔχει ἀποκρουστικὴν δύναμιν τῶν ξένων λέξεων καὶ γλωσσικῶν τύπων, αἱ δὲ διάλεκτοι εὐκόλως προσδέχονται τὰ ἀλλότρια στοιχεῖα, ὡς ὁ πηλὸς καὶ ὁ βόρβορος.

Ἡ ἔθνικὴ λοιπὸν γλῶσσα εἶναι οὐ μόνον τὸ ἀμυντήριον κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλξις, δι' ἧς τὰ μόρια τοῦ ἡμετέρου γένους δὲν ἀποσπῶνται οὐδὲ διασπείρονται. Ῥίψατε, φιλοπάτριδες συμπολίται, ὄξυ βλέμμα ἐπὶ τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, ἅπερ ἀπέβαλον τὴν προγονικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, καὶ θέλετε ἀνομολογήσει τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐμῶν λόγων. Πάντες οὗτοι ἀποβάλλοντες τὴν Ἀρμενικὴν, Ἀραβικὴν, Τουρκικὴν, Ἀλβανικὴν, Σλαβικὴν καὶ ἄλλας γλώσσας ἐπανερχοῦνται εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους πεποιθότες, ὅτι ἀνακτῶνται τὴν κληρονομικὴν εὐγένειαν τὴν διὰ τῆς γλώσσης ἐκδηλουμένην καὶ γίνονται κύριοι τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἐφ' ὧν ὀλόκληρος ὁ πολιτισμὸς ἐρείδεται. Ἄν ὅμως οἱ Ἑλληνικοὶ οὗτοι πληθυσμοὶ μέλλωσι νὰ μάθωσι τὴν φανταστικὴν τῶν χυδαῖστων γλῶσσαν ἢ τὴν πτωχὴν καὶ ἠκρωτηριασμένην τῶν χρόνων τῆς δουλοσύνης, οὐδόλως θέλουσι στέρξει, ἵνα ἀποβάλωσι τὴν Ἀραβικὴν ἢ τὴν Ἀρμενικὴν, διότι αἱ γλῶσσαι αὗται εἶναι ὑπέρτεραι τῆς τῶν χυδαῖστων. Οὕτως ἀπώλοντο τὰ πολλὰ τῶν ξενοφάνων Ἑλλήνων ἑκατομύρια. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἂν ἀποβάλωμεν τὴν ἔθνικὴν γλῶσσαν, συναπόλλυται καὶ αὐτὴ ἡ θρησκεία μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ γλωσσικοῦ τῆς ἐκκλησίας διακόσμου. Τότε ἔσται ἀνάγκη, ἵνα καὶ τὸ εὐαγγέλιον μεταφρασθῇ καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά τοῦ Ῥωμανοῦ καὶ τοῦ Σεργίου ἄσματα καὶ καθ' ὅλου σύμπασα ἡ λειτουργία, διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐκχυδαίσθεις ἔσται ἀνίκανος, ὅπως ἐννοῇ ταῦτα. Μὴ τις εἶπη, ὅτι αὐτὰ ταῦτα ὑπῆρχον καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τῆς δουλοσύνης, διότι τότε τὸ ἔθνος ἐνάργα καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα πᾶσαν ἔλλειψιν ἀνεπλήρου.

Ἄλλὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ. Νῦν, ὅτε ἐφθάρησαν τὰ οἰκονομικά τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τὰ στρατιωτικά καὶ τὰ ναυτικά, νῦν, λέγω, εὔρες τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα εἴπῃς περὶ διατηρήσεως γλώσσης; Τῇ ἀληθείᾳ οἰκτεῖρω τὸν τοιαύτην ἐρώτησιν δυνάμενον νὰ προτείνῃ. Διότι ἂν ὑποτεθῶσιν ἀληθῆ ταῦτα, οἱ πολιτικοὶ ἔβλαψαν τὸ κράτος, οἱ χυδαῖσται ὅμως ἐργάζονται δαιμονίως, ὅπως ἀποσυνθέσωσι καὶ ἐξαφανίσωσι τὴν εὐγενεστάτην τῶν φυλῶν, ἣ ἀνήκομεν. Τὸ κράτος εἶναι μικρόν, ἀλλ' ἡ φυλὴ εἶναι μεγάλη. Αἱ βλάβαι τοῦ κράτους ἐπανορθοῦνται, αἱ τῆς φυλῆς ὅμως εἶναι ἀνήκεστοι. Ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις τὸ Ἑλληνικὸν κράτος περιέπεσεν εἰς ἀτυχήματα, ἀλλὰ παρηγορούμεθα, ὅτι ἔχομεν λαὸν ὑπέρτερον παντὸς ἄλλου. Τοῦτο εἶναι τὸ παρηγόριον καὶ ἐλπιδοφόρον, ὅτι κυβέρνησιν σοφὴν δύνασαι μετὰ πειράματα νὰ εὔρης, ἀλλὰ τὴν φύσιν τῶν λαῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀλλοιώσῃς. Καὶ ὅμως οἱ χυδαῖσται αὐτῆν τὴν νοημοσύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐβουλεύθησαν, ὅπως μειώσωσι ἐπιβάλλοντες αὐτῷ γλώσσαν ἀνεπαρκῆ πρὸς τὴν εὐφροίαν αὐτοῦ καὶ τὰς διανοητικὰς τούτου ἀνάγκας.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν τῆς γλώσσης εἶναι ὑπέρτερον πάντων τῶν ἄλλων. Ἡ Ἑλλάς διεπράξατο πολλὰ καὶ μεγάλα ἔργα, ἀλλὰ τότε μόνον ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν νὰ πληρώσωσι τὴν κοσμοϊστορικὴν αὐτῶν ἐντολήν, ὅτε ὁ ἐν Πέλλῃ βασιλικὸς τῶν Ἡρακλειδῶν οἶκος συνήνωσε πάντα τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους τὰ μέλη. Οὕτως ἡ ἱστορία κατέδειξεν ἡμῖν, ἡλίκινη σημασίαν ἔχει ἡ πατρις τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος μεῖζον εἶναι τὸ τῆς γλώσσης, διότι ἐκεῖνο μὲν ἀπειλεῖ τὴν ἀπόσπασιν σπουδαιστάτου μέλους τοῦ ἐθνικοῦ ὄργανισμοῦ, τὸ δὲ ζήτημα τῆς γλώσσης ὑποσκάπτει τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὅλου ἔθνους. Διότι διασπασθείσης τῆς ἐνότητος τῆς γλώσσης τὰ πλεῖστα μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ἔσσονται βορὰ τοῦ κατακτητικοῦ θηρίου τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, τὰ δ' ὑπολειφθέντα λείψανα θέλουσιν ἀποβλακωθῆ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὴν δουλικὴν διάθεσιν μέλλουσι νὰ ἔχωσιν ὡς φυσικὴν ιδιότητα. Ἄν δ' ἐπὶ τοῦ χειμάρρου τῆς χυδαιότητος ἐπιπλεύσωσιν ὀλίγαι εὐγενεῖς φύσεις, αὐτὰ θέλουσι μάθει ξένας γλώσσας, ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς πνευματικὰς αὐτῶν ἀνάγκας.

Δὲν ἐξετάζομεν τὸ ζήτημα ὑπὸ αἰσθητικὴν ἔποιψιν, διότι περὶ τούτου ἠδύνατό τις νὰ ἀπαγγεῖλῃ μακροὺς λόγους καταδεικνύων τὰς ἀρετὰς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς γλώσσης τῆς ἀξίας τῶν θεῶν καὶ τῆς γλώσσης, ἦν οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου προτείνουσιν ὡς παγκόσμιον καὶ ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὰ ὀνόματα πασῶν τῶν νεωτέρων ἀνακαλύψεων. Τῇ ἀληθείᾳ εἶναι οἰκτρὸν, ὅτι ἐν χρόνοις, καθ' οὓς οἱ Ἴταλοὶ καὶ οἱ Ῥουμᾶνοι ἀποβάλλοντες τὰς χυδαίας λέξεις πειρῶνται, ὅπως τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ἐκλατινίσωσι, καὶ οἱ Μωαμεθανοί, ὅπως διὰ τῆς εἰσαγωγῆς Ἀραβικῶν λέξεων τὴν Τουρκικὴν ἐξευγενίσωσι, καὶ ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας καὶ οἱ τούτου ὀπαδοὶ ἐκβάλλουσι τὰς ξένας λέξεις, ὅπως ἀντικαταστήσωσι διὰ Γερμανικῶν, ἐν τοῖς χρόνοις, λέγω, τούτοις οἱ χυδαῖσται ἐκδιώκουσι τὰς λέξεις τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους, ἅς ἡ φιλοπατρία τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων εἰσήγαγεν εἰς τὴν καθεστῶσαν γλῶσσαν, ὅπως εἰσαγάγῃσιν Ἑνετικὰς, Τουρκικὰς καὶ ἄλλας μίξοβαρβάρους.

Καὶ λοιπὸν ἀφ' οὗ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν γλῶσσα ἔχει τηλικούτον κάλλος, οὐδεὶς φόβος, μὴ ἠττηθῆ ὑπὸ τῆς εἰδεχθῆς χυδαίας. Τὴν γνώμην ταύτην εἶχον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων, μέχρις οὗ οἱ χυδαῖσται εἰς τὰ ἔσχατα προβάαντες ἐξεδήλωσαν τοὺς ἀπεισίους αὐτῶν σκοπούς. Βεβαίως ἡ ἡμετέρα γενεὰ ἡ ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ ἐθνικῇ γλώσσει ἀποκρούει τοὺς κινδύνους, ἀλλ' οἱ χυδαῖσται διαπλάσσουν ἄλλας γενεὰς διὰ τῶν σχολείων. Ὅταν αἱ ἀηδόνες καταπέσωσιν εἰς τὸν βόρβορον, δὲν ἄδουσιν, ἀλλὰ δίκην σκολήκων ἐν αὐτῷ συστρέφονται. Διὰ τοῦτο ἡ αἰσιοδοξία εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ ἐθνοκτόνος καὶ ἔχουσι δίκαιον μᾶλλον οἱ ἀγανακτοῦντες κατὰ τῶν χυδαῖστων ἢ οἱ γελῶντες διὰ τὴν κούφότητα αὐτῶν.

Γινώσκατε, φιλοπάτριδες συμπολίται, ποῦ περιήλθομεν; Ἡ ὡς ἀγαθοὶ πολῖται νὰ ἐμμείνωμεν πρὸς στερέωσιν τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἔθνους ἢ λαβόντες τοὺς πῖλους ἡμῶν νὰ τραπῶμεν τὴν ὁδὸν τῶν Ἰουδαίων τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἄπατρι καὶ τὸν κερδοσκοπικὸν κοσμοπολιτισμὸν. Καὶ ὅμως ἐν χρόνοις, καθ' οὓς καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐργάζονται, ὅπως συνοικίσωσι τὴν Παλαιστίνην, οἱ συμπολίται ἡμῶν μοχλοῦσιν, ἵνα ἐξοικίσωσι καὶ ἐρημώσωσι τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν ὅλην Ἑλλάδα.

Ἄλλὰ τύχη ἀγαθῇ δὲν εἶναι πεπρωμένον, ἵνα ἐξαφανισθῇ ἡ ἐρ-

γασία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐπὶ ὀλόκληρον αἰῶνα, οὐδ' ὑπάρχει ἀνθρώπος ἐν τῇ Ἀνατολῇ δυνάμενος νὰ νικήσῃ δέκα ἑκατομμύρια Ἑλλήνων καὶ δὴ τῶν τριῶν Πατριαρχῶν μέχρι τῶν νεωκόρων, τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς μέχρι τῶν πολιτῶν, τῶν ἐπιφανεστάτων πολιτευτῶν μέχρι τοῦ τελευταίου ὑπαλλήλου καὶ τῶν πλουσιωτάτων ὁμογενῶν μέχρι τῶν πενήτων. Ἐν τοιοῦτον ἐπίλεκτον τῆς πατρίδος τέκνον, ὁ αἰόδιμος Σεβαστόπουλος, θελήσαν νὰ καταπολεμήσῃ τὰς ἐνεργείας τῶν χυδαϊστῶν ἴδρυσεν τὸν φερώνυμον ἀγῶνα, ὃν νῦν κατὰ πρῶτον τελοῦμεν. Πάντες γινώσκουσιν, ὅτι τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἐκινδύνευσε νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, διότι ἔμελλε νὰ ὑβρίσῃ τὴν μνήμην φιλογενεστάτου τῆς πατρίδος τέκνου καὶ ἔμελλε νὰ κωλύσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης. Οἱ ἀντιδρῶντες ἐνόμιζον, ὅτι ὁ ἀγωνοθέτης ἡξίου, ἵνα εἰσαγάγωμεν εἰς τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν τὴν εὐκτικὴν καὶ τὸ δηματικὸν ἀπαρέμφατον, πρὸς ἃ ἐδείκνυον τηλικαύτην βδελυγμίαν, ἥλπιον δὲν δεικνύουσι πρὸς τὰς **νιοπιολαλιὰς** (διαλέκτους) καὶ τὰς **χασσιονίτες** (τὰ ἐγκλινόμενα). Διὰ τῆς ἀντιδράσεως ταύτης ἐτέθη πρὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου τὸ βαρυσήμαντον ζήτημα, ἂν τοῦτο σκοπῇ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν χυδαϊσμόν ἢ τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ τύχη ἀγαθὴ διὰ τὴν φιλοπατρίαν τοῦ πρυτάνεως κ. Κατσαρᾶ καὶ τὴν συνέσιν τῆς Συγκλήτου ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη.

Οὕτως ἰδρῦθη τὸ Σεβαστοπούλειον διαγώνισμα πρὸς τιμὴν καὶ ὀφέλειαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Εἶναι δὲ λυπηρόν, ὅτι οἱ χυδαῖστοι πειρῶνται, ὅπως ἀποπλανήσωσι τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὃν καθήκον ἔχει τὸ ἔθνικὸν Πανεπιστήμιον νὰ διαφωτίσῃ πάντοτε μὲν, κατ' ἐξοχὴν δ' ἐν τῷδε τῷ ἀγῶνι. Διακηρύττουσιν οὗτοι, ὅτι εἶναι ὀπαδοὶ τῆς δημοτικῆς καὶ ζώσης γλώσσης, ἣτις ὅμως ἐξελέγχεται νεκρὰ, διότι αὐτοὶ οἱ χυδαῖστοι δὲν δύνανται νὰ γράψωσι κατὰ ταύτην, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἐθνικὴν. Ἄν δέ ποτε ἐπιχειρήσωσι νὰ γράψωσι κατὰ τὴν χυδαῖαν, περιπίπτουσιν εἰς τηλικαύτας δυσχερείας καὶ εἰς τηλικαῦτα ἁμαρτήματα, εἰς ἥλικα ἠθελον περιπέσει, εἰ ἔγραφον τὴν γλῶσσαν τοῦ Πινδάρου. Ἄρα ἡ γλῶσσα αὐτῶν δὲν εἶναι ζῶσα, ἀλλὰ νεκρὰ καὶ ζῶσα εἶναι ἡ ἐθνικὴ. Ἡ δημώδης γλῶσσα συνέθανε τῇ καταλύσει τῆς δουλείας καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀνεγεννᾷτο κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὑψοῦτο ἡ

σημαία τῆς ἐλευθερίας. Οἱ χυδαῖσταὶ ὀνομάζουσιν ἑαυτοὺς **δημοτικιστάς**, ἀλλ' οἱ δημόται βδελύσσονται τὰ ἐμέσματα αὐτῶν καὶ ἀποδιώκουσι ταῦτα, ὡς τὰ πτηνὰ ἐκρίπτουσιν ἐκ τῆς φωλεᾶς αὐτῶν τὰ ὑποβαλλόμενα τῶν κοκκύγων ὡά. Ἡμαρτημένως δ' ὀνομάζουσι καὶ ἡμᾶς **ἀρχαῖστὰς**, διότι ἡμεῖς δὲν ἀρχαῖζομεν, ἀλλ' ἀντιπροσωπεύομεν τὴν εὐγενεστάτην τῆς καθεστῶσης γλώσσης μορφήν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τούτου, ὅτι οἱ κατὰ ταύτην ἀγορεύοντες κατακηλοῦσι τὰ ὅσα τῶν ἀκροωμένων, ἐν ᾧ οἱ ἀρχαῖζοντες δὲν ἐπιτυγχάνουσι τούτου.

Οἱ χυδαῖσταὶ ὅμως δὲν περιορίζονται μόνον ἐν τῇ διαστροφῇ τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ ποιοῦσι καὶ ψευδεῖς ὑποσχέσεις τῷ νοήμονι Ἑλληνικῷ λαῷ. Ἐκχυδαῖσθητε, λέγουσιν, ἵνα πλουτήσητε, εὐδαιμονήσητε καὶ ἀφέλητε τὴν κιτρίνην χροιάν, ἣτις ἐφαπλοῦται ἐπὶ τῶν ὑμετέρων παρεῖων. Δὲν πιστεύομεν, ὅτι ἡ ἐπωδὴ αὕτη ἔχει οὕτω θαυματουργὸν δύναμιν. Διότι ὁ ἐκχυδαῖσμός δύναται νὰ ἐκφραλίση καὶ ἀποκτηνώση τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸν πλουσιώτερον. Ἴνα ἴδῃ τις, ὅτι οἱ χυδαῖσταὶ δὲν ἔχουσιν ἀγαθοὺς σκοποὺς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, εἶναι ἱκανόν, ὅπως παρατηρήσωμεν, ὅτι οὐ μόνον τὴν θείαν ἡμῶν γλῶσσαν πειρῶνται, ὅπως ἐκφραλίσωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνδοξὸν ἡμῶν ἱστορίαν, ἣν οἱ αἰῶνες καὶ οἱ λαοὶ τιμῶσι καὶ ἀποθαυμάζουσι, τὴν ἱστορίαν, λέγω, τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῶν Πλαταιῶν βαναύσως ὑβρίζουσι καὶ μυκτηρίζουσι. Οὗτοι κατὰ τὴν « Ἀμάλθειαν » τῆς Σμύρνης (ἀριθ. 8892) λέγουσι: « Πρόγονοι καὶ ἀπόγονοι, Μαραθῶνες, Θεμιστοκλῆδες καὶ ἀφθιτον κάλλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Βλέπεις ἔχουσι τόσο γεροὺς στύλους, προγόνους καὶ Μιστριώτικη παιδείουσι, γλῶσσα Ἀττικὴ καὶ ἱστορία μὲ Σαλαμῖνες καὶ τέχνη μ' Ἀπόλλωνες καὶ Ἀθηνάδες ». Δὲν γινώσκω, ἂν παρ' ἄλλοις λαοῖς ὑπῆρξαν τοιοῦτοι ἔκφυλοι, ἵνα ὑβρίσωσι κοσμοϊστορικὰς μάχας καὶ μεγάλους ἄνδρας, οἳ οἱ Θεμιστοκλῆς, οἵτινες ἔσωσαν τὸν πολιτισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅπως δὲποτε οἱ λόγοι οὗτοι ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τινὰ ἐρώτησιν, ἣν ἀπέτεινε τῷ ἀεμνήστῳ φίλῳ μου Θεόδωρῳ Δηλιγιάννῃ ἐπιφανέστατον πολιτικὸν τῆς Εὐρώπης πρόσωπον: **Πότε οἱ Ἕλληνες θέλουσι παύσει βλέποντες εἰς τοὺς ἀστέρας;** Εἰ ἐγὼ ἠρωτώμην οὕτως, ἤθελον ἀποκριθῆ, ὅτι μέλλει νὰ συμβῇ τοῦτο κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ θέλουσι

παύσει βλέποντες πρὸς τὴν γῆν. Δὲν εἶναι δυνατὸν κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους τὸν αἰτὸν νὰ μεταμορφώσωμεν εἰς βοῦν καὶ τὸν βοῦν νὰ ἀναβιβάσωμεν εἰς τοὺς αἰθέρας, ἐν οἷς δολιχοδρομεῖ ὁ Ἕλληνας αἰτός, ἀλλὰ πρέπει παρ' ἐκάστου λαοῦ νὰ αἰτῶμεν τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν μεγάλοι κίνδυνοι ἀπειλοῦσι τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν τὸ ἀγώνισμα τοῦ αἰοιδίμου Σεβαστοπούλου πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης ἔτυχε ἐπευφημίας καὶ τῆς ἐπικροτήσεως τῶν Πανελλήνων. Τὸ ἀγώνισμα δεκτὸν γενόμενον προεκηρύχθη καὶ ἐν τῷ προάγωνι παρέστησαν τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἀγωνισταί. Τούτοις ἐδόθη τὸ θέμα *Τίνα σημασίαν ἔχουσι τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ ἔθνους;* Ἐκ τούτων κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ ἀγωνοθέτου προεκηρίθησαν δώδεκα, ἀλλ' ἐν τῷ ἀγῶνι προσῆλθον μόνον ἕνδεκα. Διὰ κλήρου δ' ὠρίσθη τὸ θέμα *Τίννας προόδους ἐποίησε τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ;* Κύριος σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος εἶναι ἡ γλῶσσα, ἀλλ' ἐνομίσαμεν, ὅτι οἱ ἀγωνιζόμενοι πρέπει νὰ πραγματεύωνται καὶ ζητήματα ἔθνικα πρὸς διαφώτισιν τοῦ λαοῦ, ὃν πειρῶνται, ὅπως ἀποπληθίσωσιν οἱ τὸν ἀπελπισμὸν πρόβλημα τοῦ βίου θέμενοι. Μετὰ τὴν ἡμετέραν ἀνεξαρτησίαν ἴσως ὑπέστημεν πολλὰς βλάβας διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἡμετέρων πολιτευτῶν, ἀλλ' ἐγένοντο καὶ ἀλματικά πρόοδοι, ὧν τινὰς ἀναπτύσσουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀγωνισταί. Δὲν μνημονεύουσι δὲ πασῶν, διότι οἱ φοιτηταὶ ἔχουσι μὲν πολλὰς θεωρητικὰς γνώσεις καὶ τὸ ἀνήφαιστον τῆς φαντασίας πῦρ καὶ σφύζει ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτῶν τὸ ἀγνὸν τῆς φιλοπατρίας πῦρ, ἀλλὰ δὲν ἐκτήσαντο ἔτι τὸ πρακτικὸν πνεῦμα, δι' οὗ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναγνωρισθῶσιν αἱ κατὰ πάντα πρόοδοι τοῦ ἔθνους. Πάντες ὅμως καθ' ὅλου γράφουσιν οὐχὶ κακῶς ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν γλώσσῃ καὶ κοσμοῦσι τὸν λόγον διὰ ποιητικῶν εἰκόνων καὶ παραβολῶν καὶ τῶν ἄλλων γλωσσικῶν ἀνθέων, ἅπερ ἐφύησαν ἐν τῷ εὐανθεῖ τῆς πατρίδος ἡμῶν λειμῶνι. Ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν διατριβῶν ὁμοψήφως ἡ ἐπιτροπεία ἐβράβευσε διὰ τὴν γλωσσικὴν δύναμιν τὴν ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν Δ καὶ τὴν ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν ΙΑ, ἐπήνεσε δὲ τοὺς ἀριθμοὺς Α, Β καὶ Θ. Ἐκ τούτων εἰς τῶν βραβευθέντων θέλει ἀπαγγεῖλει τὴν ἑαυτοῦ διατριβήν, ἵνα πάντες πει-

σθῶσι περὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς. Ἡμεῖς δ' ἐβραβεύσαμεν διατριβάς, τὰ δ' ὀνόματα τῶν βραβευομένων ἀγνοοῦμεν.

Ἦτο δ' εὐχῆς ἔργον, εἰ τοιοῦτος γλωσσικὸς ἀγὼν ἐγίνετο Πανελλήνιος καὶ ἐβραβεύετο τὸ σύγγραμμα, τὸ περιοδικὸν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἔφημερίς, ἣτις ἤθελε διακριθῆ κατὰ τὴν καθαρότητα τῆς γλώσσης. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ἤρξαμεθα ἐνεργοῦντες καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἵνα πραγματώσῃ οὕτως ὑψηλὴν ἰδέαν. Διότι βελτιοῦντες τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν βελτιοῦμεν τὴν ἡμετέραν φυλὴν, διατηροῦμεν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ μεγαλονόμου ἔθνους ὑπὲρ τοὺς περιοίκους καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς. Οὕτω ποιοῦντες φράσσομεν καὶ τὴν ὁδὸν τῶν χυδαῖστων, οἵτινες ἐβουλεύθησαν, ἵνα ἀφομοιώσωσι τὴν προνομιοῦχον φυλὴν πρὸς λαοὺς προσωρισμένους, ἵνα παρᾶγωσι τὰς πρώτας ὕλας πρὸς διατροφήν τῶν κτηνῶν καὶ τῶν κτηνοειδῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ὁ αἰθὴρ τῶν γλωσσῶν, ἐν ᾧ δὲν δύνανται γὰρ πολυχοδρομήσωσιν αἱ νυκτερίδες ὑπόπτων καὶ ἀντεθνικῶν ἐνεργειῶν. Ὁμολογουμένως διερχόμεθα κλύδωνας καὶ καταγίδας, ἀλλὰ διαπλέοντες τὸν ἐρικύμονα τῶν καταδιώξεων Ὠκεανὸν θέλομεν διασαιθῆ ἐπὶ τῶν θωρηκτῶν τῆς θρησκείας καὶ τῆς γλώσσης διότι εὖνοι εἰς τὸν δημιουργῆσαι θεὸς τὸν πρωτόγονον αὐτοῦ λαόν, ὅστις διεπαιδαγώγησε τὸν κόσμον, καὶ ἀπὸ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος ἐνθαρρύνουσιν ἡμᾶς προσβλέπουσαι χαροπαὶ καὶ μειδιῶσαι αἱ τρεῖς τοῦ ἐθνικοῦ βίου χιλιετιρίδες.

Ἡ Ἐπιτροπεία

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Γ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ

Σ. ΒΑΣΗΣ

Σημ. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς κρίσεως ὁ Πρύτανης ἀνοίξας τοὺς φακέλλους ἀνέγνω, ὅτι ἐβραβεύθησαν ὁ φοιτητὴς τῆς Νομικῆς κ. Νικόλαος Κ. Ἀβραάμ καὶ ὁ τῆς φιλολογίας Ἰσιδωρος Ξανθόπουλος καὶ ὅτι ἐπηνέθησαν οἱ τῆς φιλολογίας Εὐθύμιος Ι. Μητρόπουλος, Γεώργιος Ἀνδρουλιδάκης καὶ Ι. Σπιτάδης. Ὁ πρῶτος βραβευθεὶς ἀναγνοὺς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ ἤγειρε ῥαγδαῖα χειροκροτήματα παρὰ τοῖς λογίοις ἀκροαταῖς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020476

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ